

[K. B. Andersen.]

koordinationen mellem disse forskellige organisationer, Mellempøkkeligt Samvirke og den nye administration vil kunne finde sted gennem det oplysningsudvalg, som udvalget foreslår oprettet.

Også hvad angår spørgsmålet om forskningens placering i samarbejdet med udviklingslandene har udvalget haft langvarige og omhyggelige drøftelser, der er endt i forslag, der i stedet for det i det oprindelige forslag omtalte institut sætter dels et dokumentationscenter, dels et forskningsråd. Der er for mig ingen tvivl om, at dette betyder en styrkelse af mulighederne for at give det aktuelle arbejde den nødvendige baggrund af viden og forskning. Institut-tanken har oprindelig været drøftet på nordisk plan, men fandt ikke en fællesnordisk løsning. Der har været talt og skrevet meget om institutplaner, men det har været meget vanskeligt at komme til fuld klarhed over, hvad der egentlig mentes med et institut, hvilke opgaver det skulle kunne påtage sig, hvordan det skulle styres for på én gang at kunne tjene den daglige administration og dog bevare den uafhængighed, som forskningen kræver, hvordan det skulle bemændes o. s. v. At opbygge et Asien- eller Afrikainstitut med en 2-3 medarbejdere, er jo uden mening. Enten måtte der knyttes særdeles mange til et sådant institut for at give det blot nogen mening, eller også måtte forskningen opmuntres og koordineres på de steder, de universiteter og institutter, hvor den allerede findes og efter sin art naturligt hører hjemme.

Udvalget foreslår nu oprettelsen af en dokumentationscentral til fremskaffelse af det materiale, der har betydning for tilrettelæggelsen af bistandsarbejdet og oplysningsarbejdet. Dette center må forsynes med et omfattende bibliotek og have medarbejdere med videnskabelig baggrund. Det må være en servicecentral på højt plan, som kan tjene både administration og offentlighed.

Ved siden heraf foreslås oprettet et forskningsråd til at koordinere bestående forskning og inspirere ny forskning inden for udviklingslandenes store felt. Der må stilles midler til rådighed til fremme af forskningen gennem stipendier og på anden måde. Det udtales i betænkningen, at rådet siden kan stille forslag om oprettelse af et institut,

når tankerne herom er mere afklaret, end det synes at være tilfældet nu.

Der har bl. a. været talt meget om etnografien i forbindelse med den videnskabelige baggrund for bistandsarbejdet, talt om det uforsvarlige i overhovedet at begynde samarbejde med et land uden et grundigt forudgående forskningsarbejde af etnografisk karakter.

Jeg vil gerne herom sige, at det jo for det første vil være ganske umuligt i praksis at følge dette krav. For det andet kommer det an på, hvad der i denne sammenhæng skal forstås ved etnografi. Det er ikke i første række en etnografisk forskning bestående i at rekonstruere den oprindelige kultur, der i denne sammenhæng er brug for. Det historiske perspektiv er lige så værdifuldt og nødvendigt i dette som i alt andet arbejde med samfund og mennesker, men det slår ikke til. Den forskning, der her er brug for, er i højere grad den forskning, der hjælper os til den for samarbejdet helt nødvendige viden om den kultur, der leves under nu i de pågældende lande.

I en særdeles interessant artikel i februarhæftet af tidsskriftet „Grønland“ beskæftiger dr. jur. Verner Goldschmidt sig med dette emne under titlen „Kan man uddannes til en ny kultur?“. Han fremhæver, at det afgørende for de folk, der skal tage del i samarbejdet med udviklingslandene, er, at de kan se — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et par korte citater —:

„hvilke fundamentale behov modtager-folket har, og hvorledes man under hensyn til klima, kulturtradition og samfundsorganisation kan tilfredsstille disse behov.“

Han understreger, hvor vigtigt det er, at støtten gives ud fra modtagerlandets egne forudsætninger, og han konkluderer med at lægge eksperterne dette råd på sinde:

„Vil man være til nytte for udviklings-samfundet, er det ikke nok at kunne sit fag. Det er heller ikke nok ud fra en religiøs, etisk eller politisk grundindstilling at være velmenende, man må være velvidende om det samfund, hvori det hele foregår, og den kultur, som binder det hele sammen.“

Heri vil sikkert ingen kunne være uenig. Og det er netop med henblik på at kunne